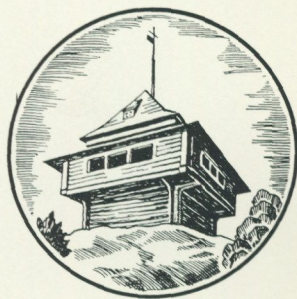

Fataburen 1977

Fataburen 1977

Fataburen

1977

Nordiska museets och Skansens årsbok

Redaktör: Göran Rosander

Pärmens färgbild: Montebello, fasaden mot Vaxholmsfjärden. Akvarell
av Fritz von Dardel, 1890-talet. Privat ägo.

Tryckt hos Berlings, Lund 1977
ISBN 91 7108 144 5

Andreas Lindblom

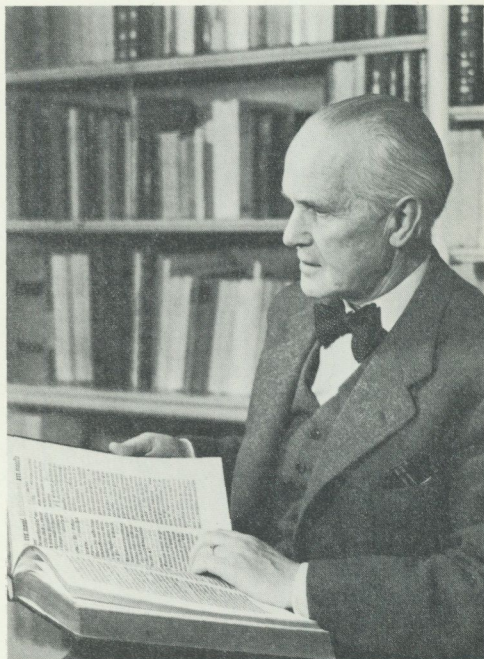
1889–1977

Förre styresmannen för Nordiska museet och Skansen Andreas Lindblom avled vid 88 års ålder den 22 mars 1977.

Andreas Lindblom blev student i Linköping samma år som Nordiska museets byggnad öppnades för allmänheten. Efter ett decennium som docent och professor i konsthistoria vid Stockholms högskola kallades Andreas Lindblom 1929, då bara 40 år gammal, att leda Nordiska museet och Skansen.

Under det kvartssekel som Andreas Lindblom var styresman genomgick Nordiska museet och Skansen en betydelsefull utveckling som i stora stycken var resultatet av hans personliga insatser. Han var – helt i Artur Hazelius efterföljd – en framstående tiggare. Redan under de första tio åren hade han insamlat 1,5 milj kronor till institutionens fromma. Skansen blev föremål för en genomgripande upprustning och dess position som folkkär samlingsplats under både blågula och röda fanor blev ett faktum som aldrig förr.

En saklig genomgång av händelser i institutionens historia under Andreas Lindbloms 26-åriga chefsskap ger ett överväldigande intryck av hans skickliga ledning av museet och Skansen. De stora donationerna tillkommer: Tyresö, Julita, Svindevik; förvärven av Härkeberga kommunerboställe och Östbjörkagården i Rättvik. På Skansen uppförs Skogaholms herrgård, Delsbogården, Älvdalsbodarna, stadskvarteret byggs upp, zoologiska avdelningen moderniseras och utökas. Av vikt var även förvärvet av det område, dit huvudingången vid slutet av 30-talet förledades. Även i museets utställningsverksamhet finns synbara resultat från hans

tid: utställningen Mat och dryck möjliggjordes genom donationsmedel som Andreas Lindblom utverkade åren före sin avgång. Utställningen har inte changerat under de nu gångna 20 åren tack vare sitt klara pedagogiska grepp och smakfulla arrangemang. Vid sin sida hade Andreas Lindblom en rad skickliga museimän och byggnadshistoriker, som förverkligade intentionerna och planerna. Man kan klart konstatera att kvartsseklet under Andreas Lindbloms ledning hör till det viktigaste i museets historia.

Under de 20 år som gått sedan han lämnade styresmannaposten har Andreas

Lindblom ägnat sina krafter åt ett annat av sina skötebarn, Birgittastiftelsen i Vadstena. I 50 år var han dess sekreterare och eldsjäl. I den verksamheten fortsatte han till sina sista år att engagera och övertala enskilda givare, institutioner och organisationer till medverkan i renoveringen av klosterbyggnaderna och i tillskapandet av Vadstena klostergästhem.

Till Andreas Lindbloms rikhaltiga vetenskapliga produktion, som han var selsatt med ända till få månader före sin bortgång, hör betydelsefulla forskningar i medeltidens och barockens svenska konst. Hans konsthistoria i omarbetad upplaga kallad Svensk konst från stenålder till rymdålder är en betydelsefull översikt av konstepokernas alster och monument. I produktionen ingår också en serie levnadsminnen i tre band. Den sista delen kallade han Utsikt från Skansen och här skildrar han institutionens utveckling och de bekymmer och glädjeämnen som mötte i arbetet. Till Skansen återvände han dock aldrig för att vandra bland miljöerna efter den dag då institutionen delades. Han kunde inte acceptera den omorganisation som framtvingades i mitten på 60-talet.

I sista delen av sina memoarer, skrivna månaderna innan han lämnade styres-

mannaposten, reflekterar Andreas Lindblom över sitt livsverk. "Låt oss ej göra oss några illusioner om betydelsen av vårt liv. Ur den överskådliga tidens synvinkel är det ju bara att förlikna vid myrornas arbete under en sommardag. Frans G. Bengtsson har i novellen 'Promenad till en myrstack' gett oss utmärkt stoff till reflexioner över dessa ting. Vi skall framför allt inte överskatta vår insats, andra uträttar vad vi gör lika bra eller bättre.

Och dock, känner vi inte innerst inne att vår ansträngning, både vår fåfänga och ärliga möda, ändå inte är helt förgäves? Något har dock skett under den arbetsdag som blivit oss beskärd. Mitt ur alla misstagens och felstegens ogräs växer upp några strån av den goda säden som i sinom tid kan bära ny frukt. Det är kanske det som i evangeliet menas med att föröka Guds rike på jorden. Går inte vår kultur trots all ondska och nöd ändå framåt och uppåt? Trodde vi inte det, bleve tillvaron utan mening.

Är det inte medvetandet om att vi velat något med livet, att vi anammat dess ofantliga skönhet, att vi ödmjukt böjt oss inför Guds nåd som hjälper oss att ta de sista stegen över till den stora Stillheten?"

Sune Zachrisson